

Predikan Söndagen före pingst 2019

5 Mos.31:6-8,Rom.8:31-39,Joh.16:23-33

Hjälparen

Om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss?

När Paulus skrev de här orden, och uppmanade sina medkristna i Rom att vara frimodiga och lita på Gud så visste både de och han, på samma sätt som många kristna i världen idag, att det kunde vara livsfarligt att vara kristen. Förföljelser, hot och hat, inte bara den lite svala ligkiltighet som vi upplever mot kristen tro, ibland beröringsskräck för religion, men knappast mera. Vi riskerar inte förföljelse, ändå är det inte lätt att vara kristen i en miljö där man blir betraktad som aningen dum om man tror på Gud, och går i kyrkan. Vi behöver hjälp så att vår tro inte falnar och dör, vi behöver känna gemenskap och samhörighet. Därför är vi här idag, tillsammans, för att fira mässa. För att hämta kraft, vara nära Jesus och veta, att vi är en gemenskap som vi delar med kristna över hela världen, även om vi är få just här. Han har ju lovat vara med oss alla dagar, han har sagt att *där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.*

Det som hände en gång i det heliga landet, i Israel, där Jesus gick omkring och hjälpte alla, där han predikade och levde, där han också dog på korset och uppstod från de döda, för vår skull, är inte passé, inte sagor och inte vidskepelse. Det är Guds kärlek, hans ingripande i världen, ja hans fysiska närvaro i vår värld.

Så länge Jesus var här, kunde man se och ta på honom, men nu är han inte här, inte fysiskt närvarande. Ändå är han här, och idag får vi faktiskt uppleva detta på nytt; i nattvardens bröd och vin. Brödet,

som är hans kropp och vinet som är hans blod, är en verklig kristusnärvaro, inte bara symboler. Han kommer oss så nära som det är möjligt, och varje kristen som idag firar mässa varsomhelst i världen tar emot honom, fysiskt närvarande. Det är för att vi behöver Jesu hjälp och hans närvaro, som vi firar mässa. Vi gör det inte för att visa hur fromma och gudaktiga vi är, inte för att vi är mer eller mindre syndiga än alla andra. Vi gör det för att vi behöver Jesus. Vår tro överlever inte om vi inte håller oss nära honom.

Det som blir kvar av en kristendom utan Jesus, utan bön, gudstjänst och nattvard, är moral och kristna värderingar. Som lätt raderas ut eller förändras om majoriteten bestämmer sig för att nu är det andra värderingar som gäller. Förlåtelse, medmänsklighet, villighet att offra tid och pengar, tjänarsinne, ödmjukhet och tillit, är inga självklarheter, som alla ställer upp på. Kristna värderingar utan Jesus kan lika gärna bli hat och förföljelse mot människor och grupper som inte passar in i normerna, i de rätta åsikterna.

Men när Jesus finns i vår mitt, när vi lever i gemenskap med honom, då ska vi ha frid i honom, som han lovade sina apostlar, även om vi blir obekväma och illa omtyckta, ja till och med hatade och avskydda.

Tro, hopp och kärlek finns hos Jesus, och hos honom finns all vår styrka och all vår frimodighet.

När han nu samlar sina lärjungar och talar med dem om framtiden finns båda sidorna med; både att de kommer att bli förföljda och att de kommer att få uppleva att han verkligen är

med dem och hjälper dem. Det är stora löften han ger; han säger att vi kan be om vad som helst, be i hans namn, och vi ska få det. Men fungerar det? Till och med den store troskämpen Paulus fick uppleva att hans böner inte blev besvarade, och alla apostlarna utom Johannes blev dödade, Paulus halshöggs man i Rom några år efter att han skrev sitt brev.

Ja här har vi den kristna trons dubbelhet; både lidande och frimodighet, ja frimodighet i lidandet.

Det kan vara sjukdom som består, psykiska besvär, lika väl som ekonomiska problem eller mobbing, och förföljelse bara på grund av att jag är kristen. Men när vi drabbas ska vi veta och känna att Jesus är med oss. Vi behöver inte vara rädda eller oroliga.

Är det inte väl mycket begärt att vi ska vara lugna och harmoniska även när vi är hotade och illa ute på olika sätt?

Inte ens Jesus själv var ju lugn och samlad inför sitt lidande. Han kände ångest och oro. Ja, det är naturligt, känslor och oro kan vi inte bara förneka och stoppa undan. Det finns många skäl att känna oro och ångslan, och mycket av våra känslor kan vi inte styra.

Men det är ändå en stor skillnad att känna att jag är helt ensam i livet, utlämnad åt mig själv eller åt mina medmänniskors goda vilja och sviktande stöd, än att kunna känna att vad som än händer, hur jag än har det och var jag än hamnar, så finns Jesus med mig.

Om alla andra överger mig och jag känner att livet nästan är för svårt att leva, då kan jag alltid komma till honom och veta att han är nära, vid min sida.

Och samma sak gäller för oss som kyrka och församling.

När han lämnade världen för över 2000 år sedan lämnade han oss inte ensamma och övergivna. Löftena står kvar; be i mitt

namn, kom till mig, och jag ska vara med er, höra era böner och ger er mod och styrka. Även om ni inte alltid upplever och tydligt ser att jag ger er vad ni ber om, även om ni får vänta på bönesvar, även om församlingen krymper och tron verkar dö ut omkring er, så ska jag vara med er, lovar han.

Och detta får vi lita på. Inte för att vi har vattentäta bevis för att han är med och kan förändra förhållanden, utan för att vi inte har någon annan att gå till.

När Jesus en gång talade om att äta hans kött och dricka hans blod, alltså om nattvarden, lämnade många av hans lärjungar honom; det tyckte att detta blev för mycket, för påträngande och fysiskt. Så frågade han sina apostlar om de också ville lämna honom. Och Petrus svarade: *Herre, till vem skulle vi gå. Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds helige.*

Och Jesus erkänner deras tro, vår tro i evangeliet idag; vi tror att han kommer från Gud. Varför skulle vi då vara oroliga. Han har ju all makt i himlen och på jorden, han sitter på Guds högra sida och vädjar för oss. Ingenting kan skilja oss från honom. Ingenting, vare sig liv eller död kan skada oss när vi lever med honom och tror på honom.

Har vi den tron kan vi vara trygga mitt i stormar och motgångar, nöd, sjukdom, oro och förföljelse.

Han som har gett sitt liv för oss ska inte överge oss. Han ska vara med oss alla dagar till tidens slut.